כספים מפוקפקים ממשיכים לזרום לישראל

כאשר אושרה ההשקעה של אירגונו של הופה כסרט ישראלי, הגיע ארצה המפיק, רוברט רסקין, ועימו שני נציגים של אחת מחברות־ההשקעה — ניק טורזנסקי (גא ניופפה. הישראלים שעבדו בס כי צריך היה לבל שלמשקיעים את היה [illegible]

העולם הזה פוצץ

שערוריה המסעירה את ארצות־הברית: כך חלבו מיליון דולר מקופת עובדי התובלה - בעזרת מדינת ישראל

עתה, הציעו השניים לאירגון לשפר את יחסי־הציבור שלו באמצעות מערכה שתיקרא אמריקה בתנועה. ההצעה נתקבלה,

טענתם לא שיכנעה. כפי שמסר ה־ניו־יורק הרלד טריביון, הגיש אירגון עובדי התובלה נגד אד מק־מאהון ושותפו, ניק טורזסקי, תביעה על 6.7 מיליון דולר.

התביעה טענה כי השניים ניצלו לשיקים מושם הפרטי מיליון דולר מהכספים שקיבלו מהאירגון למיבצע אמריקה בתנועה,

כתובע־הכללי של ארה״ב, פתח בחקירת הקשרים בין הופה לבין סינדיקט הפשע, גילה כי הופה השתמש בקרנות הפנסיה של האירגון למימון עסקים של ראשי עולם הפשע.

הופה הואשם בשימוש בלתי־חוקי בכספי הקרנות, נידון לשנות מאסר רבות, שוחרר

הצבר של המאפיה

ה יה זה הסיפור הפיקנטי של השבוע, בכל רחבי ארצות־הברית: שבועון טיים, בגיליונו האחרון, הקדיש לו עמוד שלם. גם העיתונים האחרים, וכן יתר אמצעי־התיקשורת, כיסו בהרחבה את הפרשה — כיצד הצליחה המאפיה להוציא מאירגון עובדי־התובלה בארצות־הברית מאות אלפי דולרים, לשלשלם לכיסה — ותוך כדי כך עוד להגדיל את הסכום פי־כמה, בעזרתם האדיבה — ותמימותם — של פקידי ממשלת־ישראל.

הסיפור התפרסם בעקבות החקירה שניהל בפרשה משרד המשפטים האמריקאי.

מאת

יגאל לביב

מה שלא התפרסם, זו העובדה כי החקירה נפתחה בעקבות פירסום צד אחר של הפרשה בהעולם הזה (1859 : כספים מפוקפקים ממשיכים לזרום לישראל).

מדוח כתב „העולם הזה" יגאל לביב:

שבועיים לאחר פירסום הכתבה בהעולם הזה התקשרו אלי ידידים ממשרד המשפטים האמריקאי, אותם היכרתי בתקופה שבה עסקתי בארצות־הברית באיסוף חומר על מאיר לנסקי — חומר שהביא לבסוף לגירושו מישראל.

אותם ידידים ביקשו ממני, בשיחה טלפונית ממיאמי, תרגום מלא של הכתבה בהעולם הזה, וכן כל פרט נוסף שהיה בידי ושלא התפרסם.

מילאתי את מבוקשם, ויותר לא שמעתי דבר על כך — עד השבוע שעבר, כאשר הפרשה התפוצצה בארצות־הברית בקול רעם — תוך ששמה של ישראל משורבב בה עמוק.

עד כאן, דיווחו של לביב.

העד

נמצא בנהר

״ט יים״ מיום עשירי לדצמבר, שתאר בהרחבה את הפרשה, מסר כי ג׳בוריה הם אד מק־מאהון, שותפו של ג׳ני קרסון בתוכנית הטלוויזיה הפופולרית ביותר בארה״ב, הלילה, וניק טורזסקי, בעל קשרים עם המאפיה.

השניים התקשרו ביניהם בסוף 1971. לטורזסקי היו קשרים טובים עם אירגון ההובלה: עוד בשנת 1968 הוא הואשם, יחד עם שלושה גנגסטרים של המאפייה, בהצעת שוחד תמורת חלוואות מקופת האירגון. לאחר שלוש שנים בוטלה האשמה — מחוסר עדויות: העד המרכזי טבע בנהר לאחר שנורה בראשו.

ג׳ימי הופה (משמאל, מושיט יד) היד שמאחורי הקלעים —

תאירגון אישר למיבצע 1.75 מיליון דולר.

בשנים האחרונות הפסיד האירגון 7 מיליון דולר שנתן כהלוואה למפעל־צעצועים בניו־מכסיקו, ועוד סכומים דומים בהלוואות דומות, שאבדו בלאס־וגאס, במלון ברנו, ובעסקי קרקע בסנטה־מוניקה, בקליפורניה.

באביב 1972 קיבלו אד וניק את התשלום על חשבון המיבצע, הכניסוהו לחשבון חברה שהקימו בשם אמריקה בתנועה בע״מ. הם שכרו אשת יחסי־ציבור טובה לניהול המיבצע — תלמה גריי, ושכרו משרד בבנייני מ.ג.מ. בהוליווד.

המיבצע אף זכה בבירכת המינהל של ניכסון, הידוע באהדתו לאירגון, ואשר עזר לשחרר מן הכלא את מנהיגו הקודם, ג׳ימי הופה.

בד בבד עם פתיחת מיבצע אמריקה בתנועה, הקימו אד וניק חברה נוספת, סברה פרודקשין, שהחלה להפיק סרט בישראל. למימון הסרט השתמשו השניים בכספים שקיבלו מן האירגון עבור מיבצע אמריקה בתנועה.

כאשר נחקרו על־כך לאחר מכן על־ידי אנשי משרד־המשפטים, טענו אד וניק כי מתוך הקצבת האירגון, היו 400 אלף דולר שייכים להם, כרווח שלהם, וחם היו רשאים לעשות בהם כחפצם.

וכי הנזקים שנגרמו מכך לאירגון מסתכמים ב־6.7 מיליון דולר.

אולם הכספים שחלב הצמד מקופת האירגון, לדברי התביעה, היו רק חלק מרוויחיהם מהעיסקה. בעזרת כספים אלה, ובעזרתה של ממשלת־ישראל, הצליחו השניים להגדיל את רווחיהם פי כמה.

שכן ספק אם הסרט סברה קומנד, בו השקיעו היזמים הזריזים, יוקרן אי־פעם בפני קהל קוני כרטיסים. למרות כיכובו של דייויד יאנסן, איכותו של הסרט היא עגומה. לדעת בעלי מקצוע, קשה להבין כיצד ציפו מפיקיו לראות ממנו רווחים.

צללים אפלים מאחורי הרצח

ה שיטה, שבה ציפו המפיקים לראות רווחים, היתה פשוטה יחסית.

תמונה מתוך הסרט „סברה קומנד" — נתגלתה על המסך

תחילתה בבקשה, רשמית וכשרה, שהוגשה למשרד המסחר והתעשייה בישראל: אירגון עובדי התובלה של ארצות־הברית ביקש להשקיע 700 אלף דולר בעשיית סרט בארץ. מסו״ת אישר את הבקשה, והסרט סברה קומנד, החל קורס עורגידים. היה זה סרט־פעולה שיגרתי, אודות פרשת רצח מעלה־העקרבים.

אירגון עובדי התובלה בארצות־הברית הינן גוף המעורר אסוציאציות מאוד לא נעימות. מי שחיה הבוס הכל־יכול של האירגון, ג׳ימי הופה, חינו שם ידוע לשימצה. כאשר שימש רוברט קנדי המנוח לדברין, ידיד אישי של עובד בן־עמי, ראש עיריית נתניה.

כסף שחור נהיה לבן

ב ית־דין המושבעים שהאשים במרס 1972 את מאיר לנסקי ואחרים בעבירות מס הקשורות בהעלמת רווחי־הימורים במלון פלאמינגו בלאס־וגאס — כלל גם את לו פולר בין הנאשמים יחד עם לנסקי. כתב־האישום קבע כי כספי ההימורים הועברו לא מכבר.

אולם גם בכלא המשיך לשלוט באירגונו, חי בין הסורגים כמלך.

כאשר אושרה ההשקעה של אירגונו של הופה כסרט ישראלי, הגיע ארצה המפיק, רוברט רסקין, ועימו שני נציגים של אחת מחברות־ההשקעה של הופה — ניק טורזסקי וגאי דה־לה־גיופפה. הישראלים שעבדו בסרט סיפרו כי ברור היה לכל שלמשקיעים לא איכפת היה להפסיד או לחסוך בהוצאות. לדבריהם, ניתן היה לעשות את הסרט במחצית ההשקעה.

הם גם סיפרו כיצד פחדו הכל מגאי דה־לה־גיופפה.

ההשקעה בסרט לא היתה הקשר היחידי של ג׳ימי הופה לישראל.

לפני כשנה עלה ארצה שותף של הופה — אחד בשם לו פולר ממיאמי. פולר הוא,